

ЕДИ МАРИНОВ МЕСТОИМЕННО

chitanka.info

София, 2007

Азът се събуди. Стана, проми очите Си с ръждивата вода от чешмата на двора. Направи сутрешната Си гимнастика. Чак след това Си спомни съня Си...

В него Той беше един красив, завършен Аз. С много проявления. Не простото местоимение, което беше всъщност, а едно цяло — със Себе Си, със света, с другите местоимения...

Сега обаче отново започна да Се лута в мислите Си — тръгна по пътеките на съзнанието Си и там намери цялата Вселена, в която Съществуваше и която беше създал, а и вече убивал и прекроявал безброй пъти. Залута Се в дебрите на подсъзнанието, търсейки нещото, което беше заседнало в Азовото му гърло, това, което Му пречеше да стане нещо повече от средностатистически аз, каквито бяха всички наоколо.

Наистина, чак след като изпълни сутрешния Си ритуал с кафето и цигарата, както и следователното от него Азово пречистване, Се почувства малко по-добре. Ама не прекалено. Нещо му липсваше. Нешо Го преследваше в тялото, правейки си обиколки из корема и най-вече под кожата Му, докарваше Му сутрешни сърбежи, караше Го да чеше несъществуващи пришки по краката Си. Това караше Аза да бъде още по-местоимителен, отколкото по принцип.

Затова Си позволи да навлезе още по-навътре в Себе Си, да отключи всичките Си възприятия и да насочи природната Си надареност да бъде Себе Си... И отключи едни врати, които Се беше зарекъл да не отваря никога...

Отвори Се за вечните (понеже Азът беше иманентно присъщ на Съществуващото) страхове, насочи Се надолу по реката на неизживените бъдеща, нагоре в простора на забравените нес(по)лучени спомени, преплува моретата на старите несбъднати кошмари, космоса на бленуваните настояща, гмурна се в небето на мечтите, забранените, истинските...

И ей така, както просто дишаше, докато Се опитваше да Си случи една истинска гуру медитация, Азът Се загуби... Отлетя... Спихна Се и Се разду неимоверно...

Местоименността Му Се загуби в действителността на собствените имена. Откри, че не е просто Азът, не е простото

божество, трансценденталността, която Се възприемаше. Откри Се като нещо много повече. Стана Един. Стана прост човек.

Започна да чувства — всичко — тежките капки по тялото, дима на цигарата в дробовете, силата на мислите, страхът, че всичко ще свърши...

Тогава Азът започна да креци... От болка... Познаваше всички местоименни форми, но видя, че никога не е стигал до Нието... И че не може да го направи... Никога... Защото беше просто едно местоимение в единствено число...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.